

RECENSION

Timnit T. i *Terraferma*

Terraferma

Originaltitel: **Terraferma**
Svensk titel: **Terraferma**
Regi: **Emanuele Crialese**
Producenter: **Marco Chimenz, Fabio Conversi, Giovanni Stabilini, Riccardo Tozzi**
Manus: **Vittorio Moroni, Emanuele Crialese**
Foto: **Fabio Cianchetti**
Roller: **Filippo Pucillo, Donatella Finocchiaro, Giuseppe Fiorello, Mimmo Cuticchio, Martina Codecasa, Tiziana Lodato, Timnit T. m fl.**
Italien, Frankrike, 2011
Längd: **1 tim 28 min**
Censur: **tillåten från 15 år (ej granskad)**
Distributör: **Nonstop Entertainment AB**

Med jämna mellanrum hör vi om båtflyktingar som försöker ta sig från nord-Afrika till Italien. Många har drunknat. Mitt emellan Tunisien och Sicilien ligger Pelagiska öarna, Lampedusa är den största ön. I Emanuele Crialeses film *Terraferma*, som utspelar sig på en av öarna, får den inget namn, kanske för att understryka problematikens allmängiltighet.

Det lilla samhälle där filmen utspelar sig befinner sig i en omstruktureringsfas. Den traditionella födkroken fisket är på upphällning, utkonkurrerat av stora företagsflottor, fiskarna får statsbidrag för att hugga upp sina båtar. En ny näring är turismen, vilket ställer speciella krav. Men inte ger det samma yrkesstolthet som det gamla fisket.

Så tillstöter ett problem: båtflyktingarna. De får inte finnas. När en simmande båtflykting plockas upp ur havet väcker det myndigheternas vrede. Kustbevakningen säger till fiskarna att hellre låta dessa människor stanna i havet än att rädda dem. Framför allt ska inte turisterna störas av pinsamheter som fattiga flyktingar och ilandflutna lik.

Detta är filmens moraliska knut: vart har den gamla humaniteten tagit vägen. Fiskarnas gamla hederskodex att människor i nöd på havet ska räddas till varje pris är satt ur spel när Festung Europa ska hållas rent från inkräktare. En attityd som till att börja med delas av familjen som finns i berättelsens centrum, framför allt den aggressiva hustrun. Den gråhårige farfar Ernesto är ensam om att hålla fast vid gamla hedersprinciper. Den höggravida migranten Sara ställer dock saken på sin spets, och modern veknar, Sara räddas från landsförvisning och får föda sitt barn i garaget och senare transport mot fastlandet.

Terraferma berättar om ett samhälle i ett brytningsskede, men också om värderingsförskjutning där humanitet blivit lite gammalmodigt i en värld där penningstarka turister ska strykas medhårs. Ändå tycks det mig som att filmen inte riktigt tränger på djupet, den säger vad som måste och ska sägas, men just inte mer. Man nickar medhåll, ja det är för djävligt. Men det hade jag gjort redan innan jag såg filmen, den säger inte mycket mer än det jag redan visste. Den upprör tyvärr inte tillräckligt mycket inför det upprörande.

Gunder Andersson